

QUAN TORNI A ARRENCAR EL MÓN...?

Pilar Armengol,
Mestra de primària
d'un centre de màxima
complexitat.

Treballo en un centre catalogat de màxima complexitat. Un institut escola. Sóc mestra de primària però estic a 1r d'ESO, per allò d'apropar la mirada de primària a secundària. Ja fa 33 anys que faig de mestra. Sempre en aquesta tipologia d'escoles. La manera d'etiquetar aquests centres ha anat canviant i també els eufemismes que s'utilitzen per definir el que hi passa. Vulnerabilitat. Pobresa infantil. Pot ser pobre un infant sense ser-ho els seus pares? Alumnat nouvingut. De tots els fills d'estrangers no en diem nouvinguts, oi? Barriades populars. Aquí la paraula popular no vol dir pas famós. I cada cop que tanco la porta de la nevera veig un imant (no recordo qui el va portar) que diu: "Por ahora no pido más que la justicia del almuerzo", Pablo Neruda".

No porto el compte dels dies de confinament. Sense adonar-me m'ha xuclat un remolí de videotrucades, pantalles, registres de seguiment, més trucades, excels, beques, tutorials, recuperacions... que he de fer un esforç per marcar moments del dia que no tinguin a veure amb la meva vida professional.

Les paraules són imprescindibles. Gràcies a elles i al seu significat anem construint el nostre pensament. Som capaços d'expressar-nos, de comunicar, de demanar, reivindicar, cantar, xiuxiuejar a cau d'orella allò que només tindrà un oient. Una allau de noves paraules estan trepitjant fort i fan trontollar el pensament col·lectiu. Pel bé comú. Diuen. Com encaixa "bé comú" amb la desigualtat i classisme estructural?

No porto el compte dels dies de confinament. Visc un confinament privilegiat. Veig sortir el sol cada dia. Bé, ara el sol ha decidit matinar més que jo. Veig el cel i els núvols. Surto a la terrassa i em toca l'aire a la cara. I ha florit el gessamí i em fa pensar que tot just fa un any també ho va fer.

En un racó del menjador tinc el meu espai de treball. Taula, ordinador i prestatges plens de llibres (la Jèssica en una videotrucada em va dir que quina sort tenir tants llibres!). La meua parella no ha deixat de treballar cap dia. Té allò que ara es diu una feina essencial. Els meus fills ja no viuen a casa i també segueixen treballant. Per mi sí que són essencials. Quines ganes de tocar, abraçar, acariciar... a ells i a tantes persones que estimo. I als meus alumnes. I jo també segueixo treballant. Teletreballant que diuen.

Em llevo i després de les rutines quotidianes ja obro l'ordinador. Quarts de nou? De vegades abans. Tinc un parell de comentaris al xat del Hangouts. L'Alíka, que si pot acabar els deures en bolígraf vermell. El blau ja no va. Un mail del classroom. La Lucía ha lliurat la tasca a les 2:10 am. Tinc anotat a la meva agenda les reunions del dia i les trucades a les famílies.

Ha començat el Ramadan, millor que truqui cap al tard. Les 18h ja serà bona hora. Un mail d'en Juan David que em demana que truqui, la mare vol parlar amb mi. Quan parlem, primer m'ha agraït mil cops la trucada, vol saber com estic, com està la meva família, bendicions. No sap com omplir la nevera. Tenen gana. Ja tinc clar el camí que he d'iniciar segons la necessitat que em comunica la família. Ara per ara l'escola som els seus interlocutors en molts casos. Molts casos. També són interlocutors les seves entitats de lleure educatiu. Imprescindible fer xarxa. La xarxa és essencial.

Ahir vaig anar a l'escola a repartir tablets, material escolar, llibres, jocs. La Halima i els seus germans des d'ahir tenen tablet amb connexió a internet. Hem estat 50 minuts de rellotge parlant.

Hem començat per trucada telefònica, a obrir aplicacions i entendre el funcionament de l'aparell, finalment ja ens hem connectat a Hangouts i hem fet videotrucada. Quina alegria tornar-nos a veure les cares! Feia una eternitat. (Totes dues ens tirem petons amb els dits als llavis).

Per la pantalla passa tota la família. Agraïment infinit per aquell objecte que ens acosta. Podran fer deures. Aquest dispositiu ara és l'escola. No tinc clar què tindran per sopar. Només penjar ja m'ha fet un missatge al xat. T'estimo molt. Mil emoticones. Després faig correu a les tutores dels germans per saber què han detectat de la situació econòmica de la família. En Kostya ja fa dies que està connectat.

Dues trucades d'una hora i jo convertida en audiotutorial personal. Beneït google traductor. Entre els dos hem fet un màster en competència digital. Amb nota. Classroom. Hangouts. Clica. Gmail. Usuari. @. Dirigeix-te a la fletxeta. Drive. Ara quan es lleva al matí em diu bon dia pel xat. Té la sort que la mare segueix treballant. Passa tot el dia sol a casa. Quan m'aixeco del racó del menjador on tinc la taula de treball (i els llibres), camino dues passes i sec al sofà. Dues passes més i sec a la taula per sopar. Allà estan tots. Segueixen amb mi. Mentre sopo, quan obro la nevera, quan faig la videotrucada per sentir els meus fills. També quan sento la fresca del vespre a la cara i oloro el gessamí.

Vaig escrivint i ara m'adono que no ha sortit la paraula maleïda que ha fet que el món s'aturi. Ja ho deia Mafalda. "Que se pare el mundo que me quiero bajaaaar". El que passa és que hi havia molta gent, massa, que ja no circulava per aquella via per on anava el món. El sistema és tan cruel que està fet de tal manera que exclou, t'escup, et fa la traveta, t'enganya. I apareixen noves paraules que defineixen conceptes dels quals la meva àvia ja parlava. Xarxes de suport. Voluntaris. Banc d'aliments. En definitiva solidaritat. Al món hi ha bona gent nena, em deia.

Quan torni a arrencar el món...?

